

18 Harry [14]

De Vuurbeker

In *Harry Potter en de Vuurbeker* worden wij meegenomen naar de mentale sfeer. Opnieuw geeft de eerste les Verweer tegen de Zwarte Kunsten ons de sleutel. Professor Dolleman begint met het bespreken van de Imperiusvloek. Dit is een vloek om iemand precies dat te laten doen wat je wilt. Het betekent dat je met je gedachten volledige controle hebt over een ander. Tijdens latere lessen brengt Dolleman de vloek over op zijn studenten. We zien dat alleen Harry de vloek kan weerstaan.

Dolleman liet zijn vloek vier keer achtereen op Harry los, tot hij die volledig van zich af kon zetten. Deze lessen zijn voor Harry van levensbelang, want hoewel Dolleman alleen maar doet alsof hij Harry's aartsvijand is, wordt zijn wilskracht er door versterkt, wat hem later helpt om Voldemort te verslaan. Aan het eind van het jaar vindt er tussen Harry en Voldemort een duel plaats. Dit is wat er gebeurt:

Terwijl Harry *'Expelliarmus!'* schreeuwde, riep Voldemort:
'Avada Kedavra!'

Op hetzelfde moment dat een straal groen licht uit de stok van Voldemort schoot, spoot een rode lichtstraal uit Harry's staf.

Ze botsten midden in de lucht op elkaar – en plotseling trilde Harry's toverstok alsof er een stroomstoot doorheen ging en zijn hand klemde zich krampachtig om de stok. Zelfs als hij dit gewild had, had hij deze niet meer los kunnen laten – en de twee stokken werden opeens verbonden door een smalle lichtbundel die rood noch groen was, maar donker, glanzend goud. Harry volgde de lichtstraal met zijn verbijsterde blik en zag dat Voldemorts lange witte vingers ook een staf vasthielden die trilde en schudde. [...]

De gouden draad die Harry en Voldemort verbond knapte: de lichtstraal tussen hun toverstokken bleef bestaan, maar duizenden afgesplitste stralen vormden een boog boven Harry en Voldemort en kruisten zich kriskras om hen heen tot ze omgeven werden door een gouden, koepelvormig web, een kooi van licht. Buiten die kooi cirkelden de Dooddoeners als jakhalzen rond, hoewel hun kreten merkwaardig gedempt klonken...[...] Plotseling schalde een prachtig onaards geluid door de lucht, een geluid dat opklonk uit elke draad van het gouden web dat trilde rond Harry en Voldemort. Harry herkende dat geluid, hoewel hij het slechts één keer had gehoord... het lied van de feniks...

Voor Harry was dit een geluid van hoop... het mooiste, meest welkome geluid dat hij ooit in zijn leven gehoord had. Hij had het gevoel alsof het lied binnen in hem klonk en niet alleen om hem heen... het verbond hem met Perkamentus en het was bijna alsof een vriend in zijn oor fluisterde... *Verbreek de verbinding niet.* Dat weet ik, zei Harry tegen de muziek. Ik weet dat ik de verbinding niet moet verbreken... maar nauwelijks had hij dat gedacht of het werd opeens veel moeilijker om de verbinding in stand te houden. Zijn toverstok begon krachtiger dan ooit te trillen en de lichtstraal tussen hem en Voldemort veranderde... het was

alsof grote druppels licht op en neer gleden langs de draad die hun stokken verbond. Harry voelde zijn toverstaf schokken toen de druppels langzaam maar gestaag zijn kant uitgleden... de richting van de lichtstraal was nu naar hem toe, weg van Voldemort en hij voelde zijn stok heftig schudden... De eerste lichtdruppel kwam steeds dichterbij de punt van Harry's toverstok en het hout werd zo heet dat hij bang was dat het in brand zou vliegen. Hoe dichterbij de lichtdruppel naderde, hoe erger Harry's toverstok trilde; hij wist zeker dat zijn stok het contact met de druppels niet zou overleven; het was alsof hij elk moment uiteen kon spatten in zijn hand –

Hij concentreerde zich met elke vezel van zijn wezen op het terugdringen van die lichtdruppels, terug naar Voldemort. Het gezang van de feniks klonk in zijn oren, zijn ogen starden woedend en gefixeerd naar de druppels... en heel, heel langzaam kwamen die tot stilstand en begonnen toen even langzaam de andere kant op te glijden. Nu was het Voldemorts toverstok die schokte,...Voldemort die verbijsterd en haast angstig keek...

Een van de lichtdruppels trilde en beefde op een paar centimeter afstand van de punt van Voldemorts toverstaf. Harry begreep niet waarom hij het deed, wist niet wat hij ermee hoopte te bereiken, maar concentreerde zich op het terugdringen van die lichtdruppel tot in Voldemorts toverstok zoals hij zich nog nooit ergens op geconcentreerd had... en langzaam ... heel langzaam... gleed de druppel verder langs de gouden draad... bleef even trillen... en maakte contact.... Onmiddellijk slaakte Voldemorts toverstok snerpande pijnkreten...'

Uit: *de Vuurbeker*, p 494

Wij zien hier dat Harry's wilskracht groter is dan die van Voldemort. Harry's besluit wordt versterkt door het lied van de feniks, het symbool van de wederopstanding. Het hoger zelf wil de nieuwe ziel doden omdat deze niet onder controle van het hoger zelf staat; maar de nieuwe ziel kan het hoger zelf weerstaan. De laatste kan de nieuwe ziel noch overheersen noch doden. De Ziel heeft de overwinning behaald op de mentale sfeer, versterkt door de kracht van de wederopstanding. Zij heeft de vierde keten aan het universum van tijd en ruimte verbroken.